

Радослав Райков

Оградата

Старият Нисан-пикап се мъкнеше изнемощяло по изровените червени коловози от южната страна на оградата в щата Южна Австралия, която бива вдигната през 1960 г. от фермерите, за да предпазят източника си на доходи – овцете от кръвожадното динго, което е способно да унищожи до 50 овце на нощ. Мечтаейки си за Додж Дакота 4×4, те караха този Нисан от 70-те, покрит с рани и струпеи по кожата си, разкъравени от ръждата и червения пясък, сред които патрулираха по цял ден. А оградата се издигаше монументално със своите 4000 км, за тях двамата без начало и край, надминавайки по дължина Великата Китайска стена.

Живакът в термометъра, закачен за външното странично огледало за обратно виждане се потеше и съскаше на границата на 50°C.

– Ще вземе да изхвъркне – рече Марк, крайно бавно, крайно отегчен. Той имаше чувството, че се разпада на съставните си молекули, които се разнасят из въздуха и изчезва без да остави и следа. Или не, имаше чувството, че се разめква, че сякаш се обезкостява и започва да се свлича по седалката, неспособен да се задържи. Или не, имаше чувството, че...

– Марк! Слизай!

Той се „събуди“, погледна пред спрялата камионетка и видя едно динго, което лежеше умряло до оградата.

– Боже! Да му се не види!

Той бутна вратата и измина минута, докато слезе. После взе лопатата отзад и се насочи към мъртвото животно. То се въргальоше до една от многобройните дупки под оградата, издълбавани в пясъка от лисици и зайци, които така преминават отвъд нея, където са плодородните поля.

В това се състоеше и работата на патрулите – да поддържат изправността на оградата: да поставят нови панели мрежа където трябва, да подменят старите дървени колове с железни, когато придошлите води я отмият, паднали дървета я смачкат, навети пясъци я затрупат и т.н. А се налагаше и да оплитат телта отново на 50 см под земята, защото по-малките животинки не успяваха да изкопаят по-дълбоки дупки, а постоянното им зариване не даваше резултат.

– Опит за бягство, а? – раздъвка загасналата си пура Джейкъб с брадясалата си на няколко дни четина.

– Наръгало се е, докато си е мислило, че ще се провере, обаче не, да-ло на заден ход, но вече много късно.

– Слагай го отзад.

Марк го подхвана с лопатата, метна го върху рулото тел и се тръсна

до спътника си.

– Дай вода!

– Вода няма, има Спрайт; знаеш, че тука тя е ценна.

– Няма ли да ни докарат нещо друго, вече три месеца ни карат само Спрайт.

– Договор с компанията – философски заключи Джейкъб и запали раздрънканият Нисан, който потегли след симфония от звуци на стържеща ламарина, тракащ двигател и чукаща броня.

– Ще ни остави насред пътя някой ден този боклук – оплака се Марк.

– Кажй го на началството. Преди да дойдеш ти, патрулирах с един Форд от 1952 г.

– Боже! – направи гримаса той. – Как можях да дойда в тая скапана държава. Да събирам трупове на животни и да поправам някаква си изкуфяла ограда. Боже!

– Като рече животни, ето ти още едно – съобщи колегата му.

– Боже! К'во ста'а днеска? Писна ми от тея зайци!

Защото един заек, неуспял да премине „отвъд“, беше опънал петалата само на няколко сантиметра от отвора, изровен под мрежата.

Поради по-малкото тяло, дупката тук се виждаше по-ясно. Марк клекна до него и го заоглежда.

– Какво? Задушено заешко ли ти се прияде?

– Я ела! Гледай!

Джейкъб се смъкна с мъка от шофьорското място и се подпря на лопатата си до малкия чаровник с дълги уши, който обаче отдавна се беше превърнал в бедствие за самотния континент.

– Какво е това?

– Не знам – Спътникът му не бе впечатлен. – Само знам, че тук се е намесило някое кенгуру, защото основата е разнищена.

– А-а! Това е твоя работа. Аз отивам на сянка.

– А кога ще се научиш?

– Боже! Недей сега. Петдесет градуса е.

– Добре. Отрежи поне половин метър от телта отзад тогава.

Марк се зае със задачата, след като метна заека в пикапа и седна под една акация, а Джейкъб започна да плете оградата под земята.

– Боже!

– Не ме подигравай!

– Мамка му!

– Какво?

– Идвай веднага!

Марк се дотътри, но когато стигна, очите му се разшириха. Ръцете на Джейкъб, държащи ножовката, с която беше изрязал ръждясалата тел, бяха целите в кръв, а от отрязаните места течеше обилно.

– По дяволите!

– Дай парцали.

По-младият изтича до пикапа и измъкна някакви парчета памучен плат, целите омацани с масло, с които Джейкъб проверяваше маслоизмерителната пръчка. Върна се и му ги подаде. Той „превърза“ оградата и като раздра две ивици, ги завърза на панделка. После се изправи и потърси с очи Марк, който беше извадил джобното си ножче и разрязваше заека отстрани.

– Какво правиш? – извика Джейкъб.

– Ама гледай, няма кръв.

– Как така няма?! Искаш да кажеш, че се е съсирила?

– Не, бе, няма, гледай... изобщо няма! И при дингото видях едно стърчащо парче тел... както е тук. – Той прехвърли острието на ножа си върху кучето, като се качи отзад. От трупа на дингото не се проля и капка кръв. И двете животни бяха обезкръвени.

– По дяволите – каза Джейкъб. – Да проверим какво става надолу по оградата.

Петдесетградусовата жега сякаш бе изчезнала. Двамата бързо се качиха на Нисана и поеа по червените коловози, издълбани от самите тях.

Връщаха се с още три трупа – на кенгуру, заек и лисица. Опитаха се да ремонтират оградата още веднъж по-надолу, но тя пак започна да кърви. Спряха до „превързаното“ място и Марк заразмотава увитите парчета плат. Кръвта се беше съсирила, засъхнала около кръглата тел.

Джейкъб откачи радиостанцията от тавана на автомобила.

– Тук патрул 238. Спешно имаме нужда от помощ. Повтарям – тук патрул 238. Спешно се нуждаем от помощ.

* * *

Когато отговорникът по оградата дойде и огледа нещата, когато кметът от близкия град, надвишаващ 50 души се чуди цял час над случилото се на 5 шишета бира, когато на следващия ден дойде човек от Аделаида, а ден по-късно долетя и подвижна лаборатория от Сидней, натрупана в един „Чопър“, все още не се знаеше отговора. Отговорникът по оградата, кметът, шефът на полицията в града, човекът от

Аделаида, Марк и Джейкъб и новият човек от Сидней седяха и гледаха как екипът в бели престилки взема проби.

– Оградата не кърви навсякъде – нито в Куинслънд, нито в Нови Южен Уелс, нито дори в цяла Южна Австралия – накарах да се направят още няколко проверки и на други места – имаме проблем само в този участък от 70–80 км. – говореше шефът на оградата за щата на човека от Аделаида. Той кимна.

– Как мислите, че е станало? – попита той безмълвният господин в строг костюм, който се извърна и насочи към хеликоптера.

– Аз ще ти кажа как е станало – рече Марк. – Тези телени жила, образуваха се при разлищването на оградата от някое животно, са се заби-вали в тях и са изсмуквали кръвта им. Ето това е станало!

– Но как?!...

– Погледни оградата! – посочи Марк. – Погледни телта! Виж тези ромбчета, тези квадрати, виж как върви като безкрайна редица от скачени едни за други хиксове... не ти ли прилича на една огромна кръвоносна система?

Шафър го изгледа. Марк се изправи, приближи се до нея и проследявайки я с поглед, плъзна ръка по нея. После клекна и спусна ръка до долу. Зарови в пясъка и се обърна към колегата си:

– Къде намерихме най-много умрели животни?

– Между 251 и 272 стълб.

Марк погледна стълба пред себе си.

– Шафър, ела с нас.

Тримата се качиха на новата джипка „Тойота“ на отговорника и поеха покрай оградата. След няколко километра видяха стълб № 251 и продължиха още малко. Когато стигнаха средата, те спряха и слязоха. Марк взема лопатата, подаде търнокопа на шефа и другата лопата на Джейкъб.

– Какво?! – недоумяваше Шифър.

– Копай!

Тримата започнаха да отриват червения пясък и скоро достигнаха 50-те см, където оградата свършваше.

– Дай малко надясно.

Те продължиха да копаят, разширявайки дупката и изведнъж лопатата на Шифър се натъкна на нещо. Двата му помогнаха да я откачи, изравяйки пясъка бързо установявайки, че тук оградата се проточваше надолу. Бяха на 60 см под земята.

– Джейкъб, да си се престарал напоследък?

– Е, г-н Шафър, гледам да си върша работата, ама чак толкова... не!
Докато говореха, Марк не спираше да дълбае, откривайки блестящата тел, която се спускаше все по-надълбоко и по-надълбоко.

– Ама скоро ще стигнем метър – посочи Джейкъб.

– Но оградата става по-тънка, телта по-фина – забеляза Шифър.

И действително плетката на телта се съсредоточаваше на едно място, създавайки кълбо от скупчена тел, от неврони, които се бяха увили, омотали взаимно и провряли един през друг, образувайки една топка от сияещи нишки. Кръвта течеше по оградата, захранвайки мозъка в ембрионален стадий. Тя бе пуснала „пипала“ в разстояние на тези 70–80 км, които се забиваха в животните и изсмукваха кръвта им, нужна им за развитието на мозъка. Той пулсираше полузаровен сред червените пясъци, а тримата седяха в изровената дупка и го гледаха.

Зад тях се чу шум на двигател. Човекът от Аделаида и човекът от Сидней идваха да проверят къде са отишли местните и да видят какво правят.

КРАЙ

© 2002 Радослав Райков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7212>]